

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: nezl. N. G. L.**, nar. „X“, státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky, místem pobytu „X“, zastoupené Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.4.2015, č.j. MV-120799-4/SO-2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 30.4.2015, č.j. MV-120799-4/SO-2014, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Ústeckého kraje, ze dne 11.7.2014, č.j. OAM-3967-15/TP-2014, **s e p r o v a d y ř í z e n í z r u š u j í a v ě c s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 30.4.2015, č.j. MV-120799-4/SO-2014, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Ústeckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 11.7.2014, č.j. OAM-3967-15/TP-2014, kterým byla podle ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění

účinném do 17.12.2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podaná ve smyslu ust. § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců s odůvodněním, že jmenovaná nesplňuje podmínky stanovené v ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že žádost o povolení k trvalému pobytu podávala z důvodu soužití se svým otcem, jenž je držitelem oprávnění k trvalému pobytu na území České republiky a s nímž žije ve společné domácnosti na adrese „X“. Trvala na tom, že ačkoliv uvedené skutečnosti zcela jednoznačně dokládají důvodnost žádosti, správní orgán I. stupně dospěl ke zcela nesprávnému výkladu příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců a ve svém rozhodnutí se dopustil neodůvodněných spekulací o tom, že pokud matka nezletilé žalobkyně na rozdíl od jejího otce povolením k pobytu na území České republiky nedisponuje, bude pravděpodobně nucena vycestovat se svou dcerou. V takovém případě pak dle názoru správního orgánu není splněna podmínka soužití s otcem.

Obdobného nelogického odůvodnění se následně dle žalobkyně dopustil i žalovaný, jenž nad rámec zákona dovozoval, že matka žalobkyně nemá na území České republiky povolen pobyť, její otec pak není schopen se s ohledem na svůj zdravotní stav o žalobkyni postarat, jejich společné soužití je tedy z dlouhodobého hlediska vyloučeno. Zdravotní stav otce žalobkyně však žalovaný posoudil zcela na základě své libovůle, aniž by k takovému závěru disponoval dostatečnými důkazy. Zároveň pak pominul, že je právem rodičů upravit si, jakým způsobem budou pečovat o dítě. Jestliže tedy otec nezletilé žalobkyně jednoznačně deklaroval, že hodlá o svou dceru pečovat, neměly správní orgány o takovémto tvrzení důvod pochybovat, znevažovat je či rozporovat, neboť je to pouze soud, který má právo rozhodovat o výchově a péči o děti.

Za takovéto situace jsou dle žalobkyně napadená rozhodnutí zcela v rozporu s principem materiální pravdy, neboť ač byly v řízení zjištěny skutkové okolnosti zjevně svědčící ve prospěch vyhovění žádosti, tato byla i přes veškeré zásady demokratického právního státu zamítnuta. A to přesto, že právo na péči rodičů o děti zakotvuje mimo jiné i Listina základních práv a svobod.

Kromě shora uvedeného se dalšího pochybení dopustil i správní orgán I. stupně tím, že se v řízení nezabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí, ačkoliv je k tomu nepochybně ze zákona povinen. S ohledem na uvedené žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně jako nezákonné zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že dle jeho názoru přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, z jakých důvodů odvolání žalobkyně zamítl. Především se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, že v dané věci byl dán důvod zamítnutí žádosti podle ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně nesplnila podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu. V řízení bylo jednoznačně prokázáno, že se otec žalobkyně nemůže o nezletilou ze zdravotních důvodů postarat (např. dle lékařského potvrzení nesmí zvedat břemena těžší než 5 kg), přičemž uvedená skutečnost je potvrzována i jednáním matky žalobkyně, která ji v péči otce neponechává a zůstává na území České republiky, přestože tím sama porušuje udělený výjezdní příkaz. Žalobkyně je zcela závislá na péči své matky, naopak soužití s otcem není možné objektivně realizovat, protože splnění zákonných podmínek pro

vydání povolení k trvalému pobytu je závislé toliko na nezákonném jednání matky – takovýto závěr však není možné přijmout, neboť by to bylo proti smyslu i účelu zákona.

Vzhledem k těmto skutečnostem žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 větě první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ust. § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Po zhodnocení skutkové a právní stránky věci a posouzení správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 27.2.2014 podala žalobkyně prostřednictvím svého zákonného zástupce, otce N. X. T., žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s rodinou. Vzhledem k tomu, že v rámci místního šetření konaného dne 17.3.2014 nebyli žalobkyně ani její otec v místě udávaného bydliště „X“, zjištění, přičemž dle jejich ubytovatele na uvedené adrese nebydlí již od 15.1.2014, předvolal správní orgán I. stupně otce k výslechu.

Při výslechu konaném dne 23.4.2014 otec žalobkyně uvedl, že se jmenovaná narodila jemu a jeho současné přítelkyni N. T. T., jež se v České republice zdržuje na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání platného do dubna 2014. Všichni tři jsou hlášeni k pobytu na adrese „X“, kde se však otec často nezdržuje, neboť vzhledem ke svým zdravotním potížím se srdcem musí docházet do Prahy k lékařským vyšetřením. V Praze s ním přechodně od srpna 2013 pobývala i jeho manželka, taktéž nemocná, brzy se však mají stěhovat zpět do T. Otec kvůli svému zdravotnímu stavu nemůže pracovat, po svém uzdravení chce ale podnikat, v současné době žijí z úspor a finančně jim pomáhá i rodina.

Správní orgán I. stupně dále v rámci své úřední činnosti zjistil, že matka žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu s platností do 14.4.2013, Českou republiku však po jeho ukončení neopustila, v důsledku čehož proti ní bylo vedeno řízení o správním vyhoštění a následně jí byly opakovaně vydávány výjezdní příkazy, které ale nerespektovala.

Dne 5.5.2014 nahlásil otec žalobkyně správnímu orgánu I. stupně změnu adresy pobytu na adrese „X“, což doložil uzavřenou nájemní smlouvou, a dne 15.5.2014 doložil lékařskou zprávu vypracovanou MUDr. A. P., praktickou lékařkou, z níž vyplynulo, že je dispenzarizován v IKEMu, není zdravotně způsobilý zvedat břemena těžší než 5 kg, může však podnikat v obchodě.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně spočívající v nesprávném výkladu ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

Dle ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.

Dle ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.

Úvodem soud konstatuje, že cílem právní úpravy vymezené v ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby děti cizinců, kteří disponují povolením k trvalému pobytu na území České republiky, měly možnost získat stejný pobytový status, jako jejich rodiče – za podmínky, že účelem pobytu dítěte cizince bude společné soužití s rodiči. Ačkoliv samotný pojem společného soužití není v zákoně o pobytu cizinců blíže specifikován, je zřejmé, že se musí jednat o situaci, kdy rodič s dítětem na území České republiky skutečně žije, resp. sdílí společnou domácnost.

V daném případě bylo v rámci správního řízení zjištěno, že žalobkyně v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu měla na území České republiky rodiče – otce, jenž zde pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Tím došlo k naplnění jedné z kumulativních podmínek stanovených v ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Pro možnost vyhovět žádosti však bylo současně nutno splnit i podmínku druhou, jíž je samotný účel uvedeného institutu, tedy soužití žalobkyně a jejího otce ve společné domácnosti, a to i v budoucnu.

V této souvislosti správní orgán I. stupně posuzoval i další zjištěné skutečnosti, a to jednak věk žalobkyně (v době rozhodování 6 měsíců), především však fakt, že její matka, paní N. T. T., nedisponuje v České republice žádným pobytovým oprávněním, neboť platnost posledně uděleného za účelem podnikání jí skončila již v měsíci dubnu 2013 (tedy ještě před narozením žalobkyně), přičemž od té doby pobývá na území neoprávněně. Správní orgán I. stupně uzavřel, že se nejedná o pravděpodobným, že by matka žalobkyně v tak nízkém věku přenechala otci (jehož vlastní schopnost se o ni postarat je s ohledem na jeho zdravotní stav snížena) a odcestovala bez ní do země původu. Proto dovodil, že podmínka společného soužití žalobkyně a jejího otce naplněna není.

Uvedený názor nicméně není založen na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, jak správnímu orgánu stanoví ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), dle něhož je nutno ve správním řízení postupovat tak, aby o rozhodných skutečnostech nebyly důvodné pochybnosti. Správní orgán I. stupně a následně i žalovaný své úvahy, jež v důsledku vedly k zamítnutí žádosti žalobkyně, totiž založili pouze na ničím nepodložených spekulacích, které nemají oporu ve správním spisu.

Soud na jednu stranu obecně připouští, že šestiměsíční dítě bude spíše závislé na péči matky než otce, na druhou stranu však není možné tento fakt v dnešní době předpokládat zcela automaticky, neboť je notorietou, že mnoho otců se musí osobně starat i o takto malé děti. Uvedenou skutečnost tedy bylo třeba v rámci správního řízení zcela bez pochyb objasnit, v tom však správní orgán I. stupně zcela selhal. Dne 23.4.2014 sice provedl výslech otce, v rámci něj ale soustředil svou pozornost toliko na otázky týkající se aktuálního bydliště,

zdravotního stavu či výdělkových možností jmenovaného. Na druhou stranu pak zcela opomenul zjistit jeho osobní vztah k žalobkyni, možnosti a především schopnosti o ní pečovat za situace, kdyby tak nebyla schopna s ohledem na pravděpodobné nucené vycestování z území České republiky nadále činit její matka. Dalším zásadním zdrojem informací k posouzení, zda se otec skutečně hodlá o dceru osobně starat a jaké má k tomu předpoklady, mohl být i např. přímý výslech matky, potažmo provedení místního šetření (zejména prostřednictvím orgánu sociálně-právní ochrany dětí), ani v tomto smyslu však správní orgán I. stupně nepodnikl žádné kroky.

Rovněž z lékařské zprávy vypracované MUDr. A. P., praktickou lékařkou, kterou otec žalobkyně správnímu orgánu I. stupně doložil, nevyplývá, že by otec nebyl schopen se o svou dceru pečovat. Je z ní sice zřejmé, že trpí určitým onemocněním, jež jej pravděpodobně omezuje v osobním životě, když musí pravidelně docházet na aktivní sledování v IKEMu a nesmí zvedat břemena těžší než 5 kg, naopak z ní ale neplyne, že by nemohl poskytovat dostatečnou péči svému potomku, např. z důvodu, že by byl dlouhodobě upoután na lůžko. Ostatně samotná praktická lékařka žalobci na jeho žádost vystavila potvrzení, že je zdravotně způsobilý podnikat v obchodě, proto soudu není zcela zřejmé, na základě čeho správní orgán I. stupně i následně žalovaný dovodili, že by se nemohl starat o žalobkyni osobně případně s využití pomoci dalších osob. V konečném důsledku ani skutečnost, že otec v době rozhodnutí nepracoval a zdrojem jeho obživy byly zejména úspory a finanční výpomoc dalších členů rodiny, nemohla bez dalšího vést k závěru o účelovosti žádosti žalobkyně, resp. nenaplnění podmínky soužití s cizincem, jenž disponuje pobytovým oprávněním trvalého charakteru. Pochybení správního orgánu I. stupně pak v odvolacím řízení nenapravit ani žalovaný.

Soud proto závěrem znovu opakuje, že správní orgány dostatečným způsobem neobjasnily skutkový stav tak, aby o něm nebyly pochybnosti, když své teze založily toliko na základě vlastních domněnek či zkušeností, kteréžto však nemají žádnou oporu ve správním spisu.. Ostatně jak v obdobném případě konstatoval např. Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v rozsudku ze dne 19.12.2014, č.j. 52 A 103/2014-47 (dostupném na www.nssoud.cz): *„Samozřejmě nelze vyloučit, že se nezletilá žalobkyně ve skutečnosti nechystá žít na území České republiky společně s rodiči a že o vydání povolení k trvalému pobytu žádá z důvodů jiných, v žádosti výslovně nedeklarovaných. Nicméně takový závěr musí být řádně odůvodněn (především musí být v odůvodnění zamítavého rozhodnutí výslovně uvedeno, jaký cíl žalobkyně podáním žádosti podle žalované sleduje a podložen důkazně, neboť pouhé „podezření“ k zamítnutí žádosti nepostačuje (sloučení rodiny může být zamítnuto pouze z řádně doložených důvodů). Ani v řízení o žádosti (přes všechna jeho specifika) totiž žalovaná nemůže pomíjet § 3 správního řádu (srov. též větu druhou § 52 správního řádu).“*

Ačkoliv žalobce trval na nařízení jednání ve věci, soud ze shora předestřených důvodů podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. přikročil ve výroku ad I. tohoto rozsudku ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí bez nařízeného jednání pro vady řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu. Současně soud v souladu s § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť předmětná vada řízení zatěžovala i toto rozhodnutí. Podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud dále rozhodl o vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému, jenž v něm bude ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán shora vysloveným právním názorem, přičemž se bude

muset zejména znovu zabývat otázkou, zda otec žalobkyně skutečně hodlá o jmenovanou osobně pečovat, zda je k tomu způsobilý, resp. zda pro to má vytvořeny takové podmínky, aby došlo k naplnění ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy společného soužití obou těchto cizinců.

Protože bude řízení o žádosti žalobkyně nutné vést znovu, soud se již dále podrobněji nevěnoval další uplatněné námitce spočívající v neposouzení dopadů rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti proto pouze nad rámec posuzovaného ve směru k žalobkyni podotýká, že citované ustanovení vymezuje jednotlivá kritéria, která mají správní orgány posuzovat v případě, že jim tak zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. Tak je tomu např. v případě rozhodování dle ust. § 19 odst. 1, ust. § 37 odst. 2, ust. § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců aj. V případě zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu dle ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ale povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí dána není, neboť zamítnutím žádosti nedochází k žádnému zásahu do postavení cizince (bližší srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.11.2015, č.j. 6 Azs 226/2015-27, či rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22.3.2017, č.j. 30 A 93/2016-41, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Výrok ad II. o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci měla úspěch, a soud tudíž žalovanému uložil jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 11.228,- Kč. Tato částka se sestává z částky 3.000,- Kč za uhrazený soudní poplatek za podání žaloby, z částky 6.200,- Kč za dva úkony právní služby poskytnuté právním zástupcem žalobkyně, Mgr. Vratislavem Polkou, po 3.100,- Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], dále z částky 600,- Kč za dvě s tím související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky a z částky 1.428,- Kč odpovídající 21% DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

Naopak náhradu zaplaceného soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč soud žalobkyni nepřiznal, když s tímto návrhem úspěšná nebyla.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 11. října 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
I. T.